

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ξέρεις τί εἶνε χωρισμός; Ἐκεῖνο ποῦ ἀκόμα
Κονδύλι δὲν τὸ ἔγραψε καὶ δὲν τὸ εἶπε στόμα.
Φιλὶ σπασμοῦ π' ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα ξεριζώνει
Κ' εἰς μιὰ αἰώνια στιγμήν ἀντάμα ὅλ' οἱ πόνοι,
Χωρὶς κάνεις ἀπὸ αὐτοὺς, χωρὶς κάνεις νὰ λείπη!
Λογχιά, φαρμάκι, κάψιμο καὶ κρήμνισμα καὶ λύπη
Καὶ δίψα μέσα σὲ νερὸ καὶ σὲ τραπέζι πείνα·
Μὰ ὄχι, ὄχι· εἶν' αὐτὰ τριαντάφυλλα καὶ κρίνα,
Μπροστὰ στὴ φοβερὴν στιγμήν ποῦ λαχταρ' ἡ καρδιά σου,
Ποῦ ἔχεις μέσ' 'ς τὴν ἀγκαλιὰ σμιγμένα τὰ παιδιὰ σου,
'Στὰ ῥάτια τους, τὰ ῥάτια σου· 'ς τὰ χεῖλν τους τὸ στόμα
Καὶ φεύγεις καὶ τὰ παραιτεῖς κ' ἔχεις ζωὴν ἀκόμα!

Ἄχ· ἔχει τόσο σπαραγμὸς ὁ χωρισμός καὶ πόνο,
Ὅσ' ἡ ἀντάμωσις χαρά·—μ' αὐτὴ μετριέται μόνο!

(Ταίχάνιον, 10 Σεπτεμβρίου 1882). (Σ.—14).

ΑΝΤΑΜΩΣΙΣ

Γνωρίζεις ἡ ἀντάμωσις τί εἶναι; Ὅ,τι χεῖλν
Ἀκόμη δὲν προφέρανε, οὔτ' ἔγραψε κονδύλι.
Εἶναι τὸ ὕστερο φιλὶ ποῦ μάνας δίνει στόμα
Σὲ μονογυιὸ ποῦ πίστευε νεκρὸ κ' ἐμπρός της βλέπει·
Εἶναι νερὸ 'ς τὴν Ἀφροικί, ἀνάστασις σὲ πτώμα
Καὶ φῶς ποῦ σχίζει τοῦ τυφλοῦ ἀνέλπιστα τὴ σκέπη!
Καυμιά χαρὰ ἀπὸ αὐτά, καυμιά χαρὰ δὲν λείπει
Χαῖδι, φιλί, νανούρισμα, χαμόγελο μὲ λύπη.
Περίχαρα παράπονα καὶ δάκρυα μελωμένα
Πλὴν ὄχι, ὄχι· ὅλ' αὐτὰ τί εἶναι μαζωμένα
Μπροστὰ σ' ἐκείνην τὴν στιγμήν π' ἀνοίγεται ἡ καρδιά σου
Ὅσων ὠραία Πύλην.

Πῶχεις μέσ' 'ς τὴν ἀγκάλην σου σμιγμένα τὰ παιδιὰ σου.
'Στὰ ῥάτια τους τὰ ῥάτια σου, 'ς τὰ χεῖλν τους τὰ χεῖλν
Κι' ἀσπάζεσαι τριανταφυλλιάς λουλούδια ζαχαρένια
Κι' ἀθάνατο πίνεις νερὸ σὲ βρύσι κρυσταλλένια!

Ἄχ ὅσον ἔχει σπαραγμὸν ὁ χωρισμός καὶ πόνο
Ἐχ' ἡ ἀντάμωσις χαρά·—μ' αὐτὸν μετριέται μόνο.

(Ἀθήναι κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1882).

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

